

Lucía Baquedano

El rellotge que no deia cucut

Dibuixos de Miguel Calatayud

A la meva néta Maria

A Castellburg no ho comentava ningú,
però tots sabien que en Tristany,
el príncep hereu, no sabia
riure.

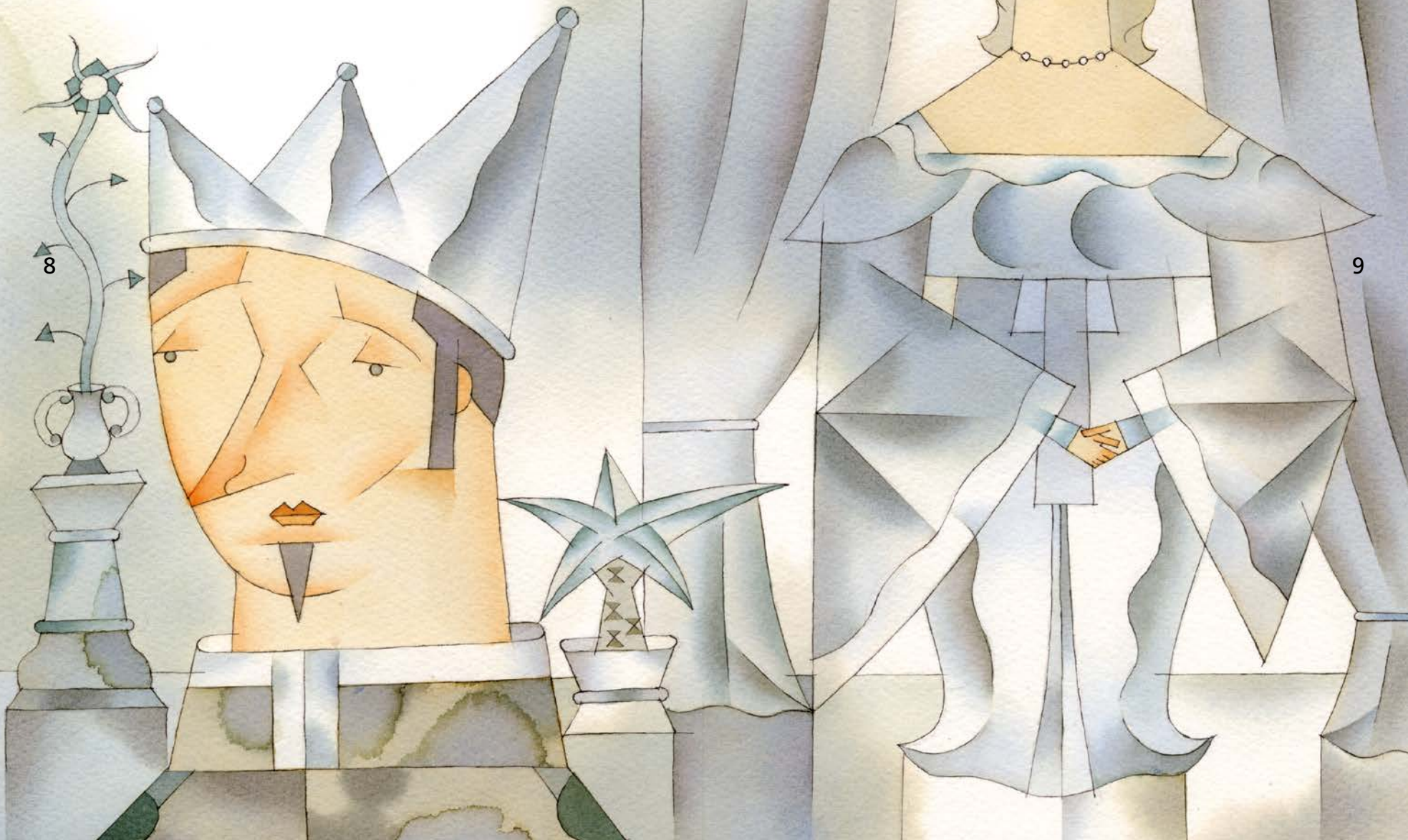

Tenia dues habitacions plenes
de joguines.
Dotze gossos.
Un cervatell.

Però no era feliç.

Els seus pares, els reis, se sentien tan tristos que també van perdre el costum de riure.

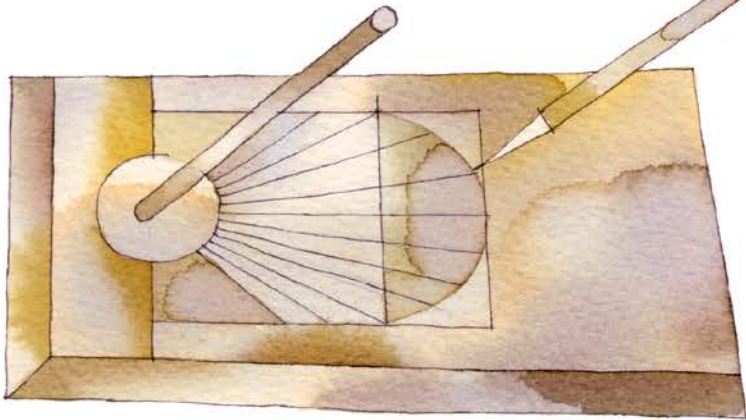
Com que els súbdits els estimaven molt, van començar a pensar que ells tampoc no haurien de riure, per respecte als reis. Per això es va prohibir explicar acudits, llegir llibres divertits i fer festes amb pallassos.

No va protestar ningú, perquè a la part nord de la muralla hi havia el palau reial, i si allà, ni els reis ni el príncep no reien, ells tampoc no riurien. La gent estimava molt els sobirans i van pensar que si els reis no sentien riure, oblidarien que el príncep Tristany no en sabia. I potser arribarien a pensar que les rialles no havien existit mai.

Si a la part nord de la muralla hi havia el palau reial, a la part sud hi havia el taller dels rellotgers. El besavi havia sorprès els veïns quan va col·locar un rellotge bellíssim a l'edifici del mercat. L'ombra de l'única agulla que hi havia queia damunt del número que el sol li demanava, i així tots podien saber quina hora era.

12

13